

ע"פ 4103/22 - מדינת ישראל, מוחמד אמון נגד מוחמד אמון, מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4103/22

ע"פ 4117/22

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ח' כבוב

המערער בע"פ 4103/22: מדינת ישראל

המערער בע"פ 4117/22: מוחמד אמון

נ ג ד

המשיב בע"פ 4103/22: מוחמד אמון

המשיבה בע"פ 4117/22: מדינת ישראל

ערעורים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה
(כב' השופט הבכיר א' טובי) בת"פ 43314-01-21
מיום 2.5.2022

תאריך הישיבה: ב' בחשון התשפ"ג (27.10.2022)

בשם המערער בע"פ 4103/22 עו"ד מוחמד סראחנה
והמשיבה בע"פ 4117/22:

בשם המערער בע"פ 4117/22 עו"ד תמי אולמן; עו"ד בועז קניג; עו"ד שני ליבמן
והמשיב בע"פ 4103/22:

בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

עמוד 1

המשנה לנשיאה ע' פוגלמן:

המערער בע"פ 4117/22 (להלן: המערער) הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק, החזקה ונשיאה של נשק (שתי עבירות), וסחר בנשק שלא כדין (שלוש עבירות), לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט הבכיר א' טובי) גזר על המערער 4 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו); 10 חודשי מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין; וקנס בסך 60,000 ש"ח ולחלופין שלושה חודשי מאסר נוספים תמורתו. לפנינו ערעורים על גזר הדין; ערעור המדינה על קולת העונש שגזר בית המשפט על המערער; וערעור האחרון על חומרת העונש.

תמצית העובדות וההליכים

1. כתב האישום המתוקן מייחס למערער מעורבות בשלושה אישומים (שיכנוו להלן בהתאם למספורם בכתב האישום המתוקן: האישום הראשון, האישום השני ו-האישום השלישי). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין התאריכים 2019.9.24-2020.1.30 עבד המערער במפעל "אמון" בדיר אל אסד שבבעלות דודו (להלן: המפעל), כאשר בתקופה האמורה עבד עמו במפעל סוכן משטרת, אשר רכש, בהוראתה, באישורה ובכספה של משטרת ישראל, כלי נשק, תחמושת וסמים (להלן: הסוכן).
2. על פי האישום הראשון, ביום 26.12.2019, במהלך יום עבודה במפעל, בשעה 12:00 או בסמוך לכך, פגש המערער את הסוכן במפעל ובין השניים התפתחה שיחת חולין, שבמסגרתה הציע המערער לסוכן לרכוש תת מקלע מסוג "קרלו" (שהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין) בסכום של 8,000 ש"ח (להלן: עסקת הנשק הראשונה). המערער והסוכן סיכמו כי הראשון ימסור לאחרון את הנשק האמור (שאותו החזיק המערער שלא כדין) במהלך אותו היום. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 17:26, התקיימה שיחה טלפונית בין המערער לבין הסוכן, שבמסגרתה נקבע כי הסוכן יאסוף את המערער מהמפעל ברכבו (להלן: הרכב) לצורך ביצוע עסקת הנשק הראשונה, ומספר דקות לאחר מכן אסף הסוכן את המערער, אשר הכווין אותו בנסיעה לביתו שבדיר אל אסד (להלן: הבית). בהגיעם בסמוך לבית, ירד המערער מן הרכב, ולאחר מספר דקות שב המערער לרכב והורה לסוכן לנסוע לחלק האחורי של בית אחר, שנמצא בסמוך לביתו של המערער, ולהמתין לו שם. המערער ניגש לגינה שסמוכה לביתו, וזמן קצר לאחר מכן צעד לכיוון הרכב כשהוא מחזיק ונושא בידו מזוודה שבה תיק גב (להלן: התיק). התיק שנשא המערער הכיל חפץ דמוי תת מקלע מאולתר, אשר הינו כלי שמסוגל לירות כדור או קלע ושכוחו להמית אדם, והוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין; ובנוסף חפץ דמוי מחסנית מאולתרת ריקה שמתאימה לתת מקלע מאולתר, אשר הינה אביזר לנשק. המערער נכנס לרכב, התיישב במושב הנוסע הקדמי, והניח את התיק שבו תת המקלע והמחסנית האמורים מתחת למושב הנהג. כמה ימים לאחר מכן, ביום 31.12.2019, בשעה 10:14 או בסמוך לכך, שוחחו המערער והסוכן ותיאמו פגישה בהמשך אותו היום, לצורך העברת תשלום בסך 8,000 ש"ח מהסוכן למערער במסגרת עסקת הנשק הראשונה. בשעה 11:30 או בסמוך לכך, נפגשו המערער והסוכן ברחוב הארזים שבכרמיאל. המערער נכנס לרכבו של הסוכן, שם מסר הסוכן למערער סכום של 8,000 ש"ח עבור תת המקלע והמחסנית שהוזכרו לעיל, וכעבור זמן קצר יצא המערער מן הרכב.

3. על פי האישום השני, בהמשך למתואר באישום הראשון, ביום 15.1.2020, בסמוך לשעה 18:31, יצר הסוכן קשר עם המערער והשניים התכתבו בנושא מכירת נשק לסוכן. בשעה 19:05 או בסמוך לכך, התקשר המערער לסוכן עמוד 2

הציע כי ימכור לו נשק שאותו ימכור הסוכן לאדם אחר, וכי המערער והסוכן יתחלקו ברווחי המכירה. יום לאחר מכן, בסמוך לשעה 17:17, התקשר המערער לסוכן והציע לו לרכוש תת מקלע מסוג "קרלו" (שהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין) תמורת סכום של 9,000 ש"ח. הסוכן והמערער סיכמו כי המערער ימסור לידי הסוכן את תת המקלע באותו היום, וכי הסוכן ישלם תמורתו לאחר מספר ימים (להלן: עסקת הנשק השנייה). בסמוך לשעה 19:04 ביקש המערער מן הסוכן להגיע לביתו, ובשעה 19:33 (או בסמוך לכך), הגיע הסוכן ברכבו והחנה אותו בסמוך לבית. המערער צעד מכיוון ביתו לכיוון הרכב כשהוא מחזיק בידו ומסתיר מתחת לחולצתו חפץ דמוי תת מקלע מאולתר, אשר הינו כלי שמסוגל לירות כדור או קלע שבכוחו להמית אדם, ושהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין; וכן מחסנית ריקה שמתאימה לתת מקלע מדגם "עוזי", שמסובת לשימוש עם תת מקלע מאולתר, שהיא אביזר לנשק. המערער התיישב במושב הנוסע הקדמי ברכבו של הסוכן, הוציא מתחת לחולצתו את הנשק והמחסנית האמורים (שאותם החזיק שלא כדין), כאשר אלה עטופים בניילון נצמד, בשקית ובחולצה. המערער פתח את החולצה, הוציא את הנשק והמחסנית האמורים, הניח אותם ברכב, וכעבור זמן קצר עזב את הרכב, והסוכן נסע מן המקום כשהנשק והמחסנית ברכבו. ביום 19.1.2020, בסמוך לשעה 17:30, נפגשו המערער והסוכן בחנייה של בנק "מרכנתיל", אשר נמצא בסמוך למפעל, והסוכן מסר למערער סכום של 9,000 ש"ח במסגרת עסקת הנשק השנייה. המערער לקח את סכום הכסף האמור, החזיר לסוכן סכום של 400 ש"ח (לאחר שאמר לו כי "זה שלך"), והכניס את יתר הסכום לכיסו.

4. על פי האישום השלישי, בהמשך למתואר לעיל, ביום 20.1.2020, בשעה 22:29 או בסמוך לכך, התקשר המערער לסוכן והציע כי ימכור לו אקדח, שהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין. בהמשך לכך, ביום 22.1.2020, בסמוך לשעה 14:39, התקשר המערער לסוכן והציע כי בנוסף לאקדח, ימכור לו גם תת מקלע מסוג "קרלו" (שניהם כלי נשק כהגדרתם בחוק העונשין). בשעה 18:04 (או בסמוך לכך), שוחחו המערער והסוכן וקבעו כי המערער ימכור לסוכן אקדח תמורת סכום של 41,000 ש"ח (להלן: עסקת הנשק השלישית); ובסמוך לשעה 18:12, קבעו המערער והסוכן להיפגש בתחנת הדלק פז בכרמיאל (להלן: תחנת הדלק) על מנת שהסוכן ימסור למערער כסף במסגרת עסקת הנשק השלישית. בשעה 18:20 או בסמוך לכך, הגיע המערער לתחנת הדלק ברכב מסחרי, וכעבור זמן קצר הגיע למקום הסוכן ונכנס לרכב המסחרי. הסוכן מסר למערער סכום של 39,000 ש"ח; האחרון נטל את הסכום ואמר לסוכן כי בעוד כחצי שעה יורה לו לאן להגיע לצורך איסוף האקדח האמור. כשעה לאחר מכן, בסמוך לשעה 19:32, עדכן המערער את הסוכן כי טרם רכש את האקדח האמור, והציע למכור לו כלי נשק מסוג "קרלו" במחיר שבין 9,000-10,000 ש"ח (להלן: עסקת הנשק הרביעית). הסוכן הסכים להצעה ובשעה 21:13 (או בסמוך לכך), במסגרת שיחה טלפונית, אמר המערער לסוכן כי הוא רכש את הנשק האמור מסוג "קרלו" בסך 10,000 ש"ח, שעבורו שילם באמצעות חלק מן הסכום שהעביר לו הסוכן במסגרת עסקת הנשק השלישית. עוד ציין המערער באותה השיחה, כי כאשר ירכוש את האקדח האמור, ישלם חלק מסכום הרכישה מכיסו, והסוכן ישלם לו בשלב מאוחר יותר. בסמוך לשעה 23:34 באותו היום, התקשר המערער לסוכן וביקש שיגיע לביתו לצורך ביצוע עסקת הנשק הרביעית, וכעבור כרבע שעה הגיע האחרון לביתו. המערער צעד מכיוון ביתו לכיוון רכבו של הסוכן, כשהוא נושא על גופו ומסתיר מתחת למעילו חפץ דמוי תת מקלע מאולתר שהינו כלי שמסוגל לירות כדור או קלע שבכוחו להמית אדם, ושהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין; ומחסנית ריקה שמתאימה לתת מקלע מדגם "עוזי", שמסובת לשימוש עם תת מקלע מאולתר, ושהיא אביזר לנשק. בנוסף, נשא עמו המערער אקדח חצי אוטומטי מסוג LLAMA (מספר סידורי 939099), שהוא כלי שמסוגל לירות כדור או קלע שבכוחו להמית אדם, ושהוא נשק כהגדרתו בחוק העונשין; וכן מחסנית ריקה שמתאימה לאקדח, ושהיא אביזר לנשק. המערער התיישב במושב הנוסע הקדמי ברכבו של הסוכן, הניח את תת המקלע המאולתר והמחסנית התואמת מתחת למושב הנוסע, ומסר לסוכן את האקדח והמחסנית התואמת. הסוכן הניח את האקדח והמחסנית התואמת מתחת למושב הנהג. בהמשך, אמר המערער לסוכן כי בנוסף לסכום בסך 39,000 ש"ח (אשר כבר שולם במסגרת עסקת הנשק השלישית), על הסוכן לשלם למערער את יתרת הסכום בסך 11,000 ש"ח במסגרת עסקאות הנשק השלישית והרביעית. הסוכן מסר למערער 2,000 ש"ח, והאחרון ביקשו כי ישלם לו סכום נוסף של 9,000 ש"ח עבור עסקאות הנשק שבאישום השלישי, וכן סכום נוסף של 1,000 ש"ח. הסוכן השיב כי יבדוק מתי יוכל להעביר למערער את סכומי

הכסף האמורים, ולאחר שהמערער יצא מן הרכב, עזב את המקום. בהמשך לכך, ביום 25.1.2020, בסמוך לשעה 14:34, קבעו המערער והסוכן להיפגש לצורך מסירת יתרת התשלום בגין עסקאות הנשק השלישית והרביעית; ובשעה 15:29 (או בסמוך לכך), שוחחו פעם נוספת וקבעו להיפגש בתחנת הדלק. הסוכן המתין ברכבו למערער, אשר הגיע למקום, נכנס לרכבו של הסוכן, קיבל לידיו סכום של 10,000 ש"ח, ועזב את המקום.

5. המערער הודה במעשים האמורים בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון. ביום 16.12.2021 הרשיע בית המשפט המחוזי בחיפה את המערער בעבירות שבכתב האישום המתוקן; וביום 2.5.2022 לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית המשפט את דינו של המערער; הכל כמפורט ברישה לפסק הדין. בית המשפט עמד, בין היתר, על החומרה הרבה שבעבירות בנשק, על פוטנציאל הנזק שעלול להיגרם מביצוען, ועל הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה. בנסיבות העניין, ציין בית המשפט כי המערער לא הורשע בשימוש בנשק כלפי אדם אחר, אולם הדגיש כי עצם החזקת נשק שלא כדין יוצרת איום לשלום הציבור והסדר הציבורי; וכי הדברים מקבלים משנה תוקף מקום שבו עסקינן גם בסחר בנשק. עוד הדגיש בית המשפט את חלקו הבלעדי של המערער בביצוע העבירות, ואת התכנון המוקדם שבבסיס המעשים שבהם הורשע. לאחר שסקר את מדיניות הענישה בעבירות שבהן הורשע המערער, ואת נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, קבע בית המשפט את מתחם הענישה על 4-7 שנות מאסר לריצוי בפועל. נקבע כי אין מקום לסטות מן המתחם, ובשים לב לעברו הפלילי הנקי של המערער, לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, להודאתו אשר הובילה לחיסכון זמן שיפוטי, ולתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער (אשר חרף הקביעה כי קיים סיכון ממשי להישנות העבירות בעתיד, נקבע כי "לא מדובר בתסקיר שלילי במהותו"; סעיף 33 לגזר הדין), הועמד עונשו על 4 שנות מאסר בפועל לצד העונשים שמפורטים ברישה לפסק הדין.

הטענות בערעור

6. לטענת המדינה היה על בית המשפט המחוזי לקבוע מתחם ענישה מחמיר יותר ולגזור על המערער עונש שהולם את מעשיו. המדינה טוענת, בעיקרם של דברים, כי המתחם שקבע בית המשפט נמוך, בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירות בנשק ולסיכון הרב שנשקף מביצוען של עבירות אלו. בנוסף טוענת המדינה, כי נוכח כמות העבירות; התקופה התחומה שבה בוצעו; כמות כלי הנשק ואיכותם (לעניין תת המקלעים); פוטנציאל הנזק שטמון בעבירות מסוג זה; תסקיר שירות המבחן, שלפיו קיים סיכון ממשי להישנות העבירות על ידי המערער; והצורך בהרתעה בעבירות בנשק, לא היה מקום לגזור את עונשו של המערער בתחתית המתחם. עוד טוענת המדינה ביחס לענישה הנוהגת, כי בהתאם לפסיקת בית המשפט מן העת האחרונה יש להחמיר בענישה בגין עבירות מסוג זה, נוכח הסכנה לחיי אדם וביטחון הציבור שגלומה בהן, ובשל כך שעבירות אלו הפכו ל"מכת מדינה" רחבת היקף.

7. המערער טוען מצידו כי יש להקל בעונש שגזר עליו בית המשפט המחוזי. לשיטת המערער, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי מחמיר והיה מקום לקבוע מתחם ענישה מקל יותר בעניינו. עוד נטען כי המקרה דנן שונה בנסיבותיו מן המקרים שהוצגו לפני בית המשפט לעניין מדיניות הענישה, ומשכך יש מקום להקל עם המערער. בנוסף טוען המערער, כי בגזירת עונשו בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספק לנסיבות האישיות המיוחדות ובהן, תסקיר שירות המבחן שאינו שלילי בעיקרו; תפקודו החיובי בבית הסוהר (כמו גם תפקודו בתקופת המעצר); התקופה הממושכת שחלפה מאז שביצע את העבירות שבהן הורשע; גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות; ועברו הפלילי הנקי. בנוסף, לשיטת המערער, במסגרת גזר הדין היה מקום לתת משקל משמעותי להודאתו בכתב האישום המתוקן ולחיסכון בזמן השיפוטי בעניינו. לבסוף, נטען כי הקנס הכספי שהשית בית המשפט המחוזי על המערער גבוה, בשים לב למצבו הכלכלי הקשה ולתקופת המאסר בפועל שנגזרה עליו.

8. לאחר ששקלנו את נימוקי הערעורים ושמענו את טענות הצדדים בדיון שקיימנו לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי יש לקבל את ערעור המדינה ולדחות את ערעורו של המערער. כידוע, ככלל ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בחומרת העונש שהטילה הערכאה הדיונית, אולם המקרה דנן בא בקהלם של המקרים החריגים שבהם מוצדקת התערבות כאמור (ראו, מני רבים, ע"פ 3982/22 מדינת ישראל נ' חג'וג', פסקה 11 (27.10.2022); ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה, פסקה 5 (10.5.2022) (להלן: עניין ביאדסה); ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה, פסקה 5 (14.4.2022) (להלן: עניין קדורה); ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.11.2020) (להלן: עניין ענבתאוי)). בענייננו מצא בית המשפט המחוזי לגזור על המערער 4 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס כספי כמפורט לעיל. אנו סבורים כי בכך חרג בית המשפט המחוזי ממדיניות הענישה הראויה וכי יש להחמיר בעונשו של המערער.

9. בית משפט זה שב והדגיש את החומרה הרבה הגלומה בעבירות בנשק. עבירות אלו טומנות בחובן פוטנציאל פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, ומסכנות את ביטחון הציבור והסדר הציבורי בכללותו (עניין ביאדסה, פסקה 6; ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 (29.3.2022); ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.2.2021)). חומרתן הרבה של עבירות מסוג זה מתעצמת, בין היתר, משום החשש שימשו בסיס לביצוע פעילות טרור או פעילות עבריינית (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 (22.12.2020); ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 (8.3.2017)). בנוסף, כפי שצוין בעבר, עבירות בנשק במדינת ישראל הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", ומשכך קיים צורך בענישה מחמירה, אשר תגביר את ההרתעה מפני ביצוען. לעניין זה יפים דבריו של השופט י' עמית בעניין קדורה:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...] . לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] . כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...] . ענייננו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...] " (ההדגשות הוספו - ע' פ'; שם, פסקה 6; ראו גם את פסק הדין של השופט מ' מזוז בע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)).

הדברים האמורים מוצאים ביטוי, בין היתר, בתיקון מס' 140 לחוק העונשין, שבמסגרתו קבע המחוקק עונשי מינימום בעבירות בנשק, כך שהעונש שיושג בגין עבירות אלו יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש (סעיף 144(z) לחוק העונשין; חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה, פסקה 15 (23.1.2022)). המעשים שבהם הורשע המערער בוצעו עובר לחקיקת תיקון זה ומשכך הוא אינו חל בענייננו, אולם התיקון האמור משקף את רצון המחוקק בהחמרת הענישה בעבירות בנשק.

10. בקביעת המתחם בענייננו שם בית המשפט המחוזי דגש על חלקו הבלעדי של המערער בביצוע העבירות

שבהן הורשע, התכנון המוקפד והמפורט, ועל הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם ממעשיו של המערער, וקבע מתחם של 4-7 שנות מאסר לריצוי בפועל. בהמשך, בית המשפט קבע כי "לאחר שבחנתי את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובעיקר גילו הצעיר של [המערער - ע' פ'] והעובדה כי הוא נעדר כל הרשעות קודמות, אני סבור כי יש לגזור את עונשו בתחתית המתחם שנקבע לגביו" (סעיף 34 לגזר הדין). כאמור, המדינה טענה כי נוכח הנסיבות החמורות במקרה דנן, היה מקום לקבוע מתחם ענישה מחמיר יותר מכפי שקבע בית המשפט המחוזי. ואולם, אף אם מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי אכן הקל עם המערער (ואיני קובע מסמרות בגבולות מתחם הענישה שהיה על בית המשפט המחוזי לקבוע בנסיבות העניין), אני סבור כי היה מקום לתת משקל משמעותי יותר לצורך בהרתעה מפני ביצוע עבירות בנשק נוכח הנסיבות החמורות שמתוארות בכתב האישום המתוקן; וכי לא היה מקום לקבוע את עונשו של המערער בתחתית המתחם. כאמור לעיל, בפרק זמן של כחודש ביצע המערער 4 עסקאות נשק שונות עם הסוכן המשטרתי. במסגרת אותן העסקאות סחר המערער בכלי נשק שונים ומסוכנים בדמות תתי מקלע ואקדח (ולעניין זה יודגש כי עסקינן, בין היתר, בעבירות בנשק אוטומטי; ראו והשוו: ע"פ 1658/22 נח'אש נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.6.2022); ע"פ 2761/21 עואלי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.9.2021)). זאת ועוד, כעולה מכתב האישום המתוקן, המערער פעל בצורה אקטיבית למימוש עסקאות הנשק האמורות, ואף הציע ביוזמתו לסוכן לרכוש נשק. לשיטתי, הנסיבות החמורות במקרה דנן מחייבות החמרה בעונשו של המערער בהלימה לחומרת העבירות, לנסיבות המחמירות שעליהן עמדתי, ולצורך בהרתעה.

11. אכן, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, גילו הצעיר של המערער בעת ביצוע העבירות, עברו הפלילי הנקי, וכן הודאתו אשר הובילה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, הינם שיקולים להקלה בעונשו. עם זאת, אף בשים לב לשיקולים האמורים, יש ליתן משקל משמעותי הן לעקרון ההלימה, הן לצורך בהרתעה מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד - כפי שפסק בית משפט זה בעבר בנוגע לעבירות בנשק (עניין ביאדסה, פסקה 10; ע"פ 3793/20 מוריחי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.11.2020); עניין ענבתאוי, פסקה 14; עניין סובה, פסקה 22); זאת, אף כאשר עסקינן באדם שנעדר עבר פלילי (עניין קדורה, פסקה 6). משכך, אני סבור כי האיזון שערך בית המשפט כשגזר את עונשו של המערער מעניק משקל יתר לשיקולים לקולה, ומקל עמו באופן חריג ביחס לנסיבות החמורות במקרה דנן ולצורך בהרתעה.

בדיון שקיימנו לפנינו טענו באי כוח המערער כי בנוסף להיותו נעדר עבר פלילי, המערער הינו בן ל"משפחה נורמטיבית" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 5, ש' 22-23), אשר נתקל לראשונה בעולם העברייני. נסיבות ביצוע העבירה - שכוללות כאמור מספר רב של עסקאות נשק, גם בנשק אוטומטי ובפרק זמן קצר - מקשות על קבלתה של טענה זו כפשוטה. זאת ועוד, ביצוע העבירות על ידי מי שלא היה מוכר כ"נטוע בעולם העברייני" אך מלמד באיזו מידה הפכה התופעה ל"מכת מדינה", ועל החשיבות שבביעורה, בין היתר, על ידי ענישה מחמירה (עניין סובה, פסק הדין של השופט מ' מזוז). בשולי הדברים אזכיר, כי במסגרת תסקיר שירות המבחן שהוגש לפנינו לקראת הדיון בערעורים נכתב, בין היתר, כי "לפני מספר ימים דיווחו כי ביום 18/10/22 [המערער - ע' פ'] הודח מ'פרויקט הצעירים' בעקבות מידע על התנהלות שלילית". הגם שלמערער יש השגות בהקשר זה, ניתן לקבוע למצער כי נוכח האמור לא ניתן למצוא בתסקיר שירות המבחן טעם טוב לסטות מרמת הענישה הראויה בעניינו של המערער.

בשים לב לכלל שלפיו אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את מלוא חומרת הדין, אנו מעמידים את עונש המאסר בפועל שבו יישא המערער על 5 שנים, בניכוי ימי מעצרו. יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם.

ערעור המדינה על קולת העונש מתקבל אפוא, ומאליו נדחה הערעור על חומרת העונש.

המשנה לנשיאה

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

שופטת

השופט ח' כבוב:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה ע' פוגלמן.

ניתן היום, י"ב בחשון התשפ"ג (6.11.2022).

שופט

שופטת

המשנה לנשיאה
